

www.e-rara.ch

**Demosthenis Oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram
aetatem pervenerunt, omnia**

Demosthenes

Basileae, [1549]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93319>

[Demosthenis Contra Androthionem Oratio, Hieronymo Wolfio interprete.]

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

rò maximè propter deum, cuius iste festum nefario scelere polluit, sancta & iusta sententia lata, istum condemnate.

LIBANII ARGUMENTVM ORATIONIS IN ANDROTIONEM, uiolatarum legum reum.

Duo fuerunt Athenis senatus: alter perpetuus, Areopagiticus, qui de cædibus uoluntarijs, et uulneribus, & alijs similibus rebus iudicaret: alter, qui rempublicam administraret. is quotannis mutabatur, ex quingentis uiris constans, qui essent ætate senatoria. Lege autem quadam ei senatui mandabatur, ut nouas triremes fabricaretur. quod ni fecisset, eos donum à populo petere, eadem lex uetabat. Nunc igitur cum senatus triremes non fecisset, Androtion, qui plebiscito senatum corona donari iusserat, uiolatarum legum reus agitur. Nam duo eum inimici accusant, Euctemon et Diodorus: quorum ille primas causæ partes, hic posteriores agit, & perorat causam hac oratione. Dicunt autem accusatores, primum sine autoritate senatus factum esse decretum. Cum enim lex iuberet, ne prius ad populum ferretur decretum, quàm senatui probatum esset: Androtionem contra eam legem, sine consilij iussu decretum hoc ad populum retulisse. Deinde legi illi esse contrarium, quæ uetet senatum, non factis triremibus, petere præmium. Si enim petere sit interdictum, constare, nec dare concessum esse. Atq; hæc leges ad rem attinent. Afferunt autem & contra personam duas, unam de impudicitia, alteram de ærarijs: & afferunt, Androtionem utraq; ignominiosum esse. Nam & prostituisse corpus suum, & patrio ære alieno esse obstrictum reipublicæ.

Triplex ratio
creandorum
magistratuū.
Senatus Areo-
pagiticus &
quingentorū.

ALIUD ARGUMENTVM.

τῶν πολεμικῶν, fortasse
legendum με-
τοικῶν, qui ci-
uitabat inquilini-
nos.
δεσποῖέ τευ.
Attici anni
ratio.

δωδεκάτην
(legitur et δώ-
δεκα) δὲ πέν-
μις δώδεκά-
ῶσι.
οὐ αἶς αὐτῶν
ῶν ἢ ἀπὸ τῆς
Distributio
& ratio impe-
randi senatus
quingentorū
οἱ δὲ καὶ κῆ-
κλήρον μίαν
τῶν ἐσθλῶν.

Varij fuere magistratus apud Athenienses, quorum alij sorte, alij suffragio, alij delectu creabantur. Sorte, qui sortitò legebantur, ut iudices: suffragio, qui populo suffragante, ut imperatores: delectu, qui deligi solebāt, ut ædiles. Senatus igitur quingentorum ex his erat qui sorte legebantur. Quingentorum autem diximus ad discrimen Areopagitarum. Qui tribus à se inuicem rebus maximè distinguuntur: eaq; primum, quod quingenti publica negocia curabant: Areopagita capitalia duntaxat. Quod si quis dicat, etiam Areopagitas curasse publicas respondemus, cum maxima necessitas incidisset, eos publicis de rebus cōuenisse. Alterum discrimen est: quod senatus quingentorum sub certum numerum cadit, Areopagitarum incertus est. Ut enim quidam oratores dicūt, quotannis nouēuiros (quos Græci τὰς ἐννέα ἀρχοντας nomināt) ijs addebantur ut alij, sexuiri duntaxat, qui Thesmothetæ à græcis dicti, de impudicitia iudicabant, erant & alij tres, unus Eponymus, cuius nomine fasti signabatur: alter rex, qui curæ pupillorum præerat, & uiolatam religionem uindicabat: tertius Polemarchus, qui rem bellicā administrabat. Thesmothetæ annū duntaxat magistratu fungebantur, quæ priusquā iniret, in omnē eorum uitā ante actā inquirebatur: qui si in omnibus integri cōperiebantur, eum annū imperabant. Post finito anno, iterū de eis iudiciū fiebat. Quod si cōstabat, eos eo quoq; tēpore probè functos officio, in senatū allegebantur Areopagitarū, quorū hac de causa certus non erat numerus: sin malè se gessissent, ei eieiebantur. Tertiū discrimen est, quod quingentorū senatui quotannis succedebatur: Areopagitis successores non dabantur. Nisi quis enim grauer deliquisset, non ei eieiebatur. Quia uerò propositū nobis est, non de Areopagitis, sed de quingentis differere: cognoscendū est, quo pacto imperarint. Sciendū, non supputatos esse menses ab Atheniētib. ad cursum solis, ut à nobis, sed ad lunæ cursum. Nam si solē spectes, habet annus dies CCC LXV. Vnde fit ut mēsis habeat dies tricenos et trientē. Decies enim XXX faciūt CCC. bis XXX faciūt LX. Reslāt V. Triēs duodenarij est quaternio. Reliquus est unus dies * unius diei pars duodecima est duodecim. sed ad lunæ cursum annus habet CCC LIII dies. Vnde fit, ut mēsis cōstet dieb. uicēis nouenis et semisse. Decies enim uiginti sunt CC. bis uiginti XL. Decies nouē XC. bis nouē XV III. semissis duodenarij est senio. Itaq; in uniuersum sunt dies CCC LIII. ad cursum aut solis desunt dies XI. quos Atheniēses tertio quoq; anno coniungētes, mēsem faciūt intercalare tricenū triū dierū. Cōtinet igitur annus ad Lunæ cursum CCC LIII dies: Ac duos dies Attici uocabāt ἀρχαιγενίαι, hoc est comitiales, * quib. interregnum erat in Attica, & magistratus designabatur. Quingenti igitur illi CCC LIII dies in magistratu erant. Sed quia multi erāt, & negocia nō expedite succedebāt, decuriarūt sese quo tribuū numero, ut singulæ decuriæ quinquagenos continerēt. Hos enim unaquæ que trib. designabat. Vnde fiebat, ut quinquageni illi tricenos quinos dies reliquis imperarent. Hi enim XXV dies sunt decima anni pars. decies enim XXX sunt CCC. decies V sunt L. Cum aut ipsi etiā quinquageni plures essent, quàm ut commodè simul magistratu fungerētur: illi * decem sortitò unū septidui diem: similiter & reliqui suum quisq; diem imperabant, donec septem illi dies complerentur. Ita fiebat, ut tres ē numero magistratuū non imperarent. Vnusquisq; autem magistratus uno die uocabatur ἐπιστάτης, hoc est, præfectus. Cur uerò uno tantum die imperabat? Quia clauis arcis ei credebatur, & omnis pecunia ciuitatis. Ne igitur

regnum

regnum affectaret, unius diei magistratum esse uoluerunt. Sciendum autem est, quinquagenos illos uocatos fuisse πρυτάνεις, quasi curiones dicas: denos προέσβους, hoc est, praesides, siue procures: unum illum ὠδιστήν. Accedendum iam est ad propositam nobis orationis argumentum. Moris erat, ut senatus quingentorum accepta ex publico pecunia, nouas triremes fabricaretur. Lege item iuebatur senatus, si populi approbationem in fungendo munere senatorio meruisset, corona donari. Is igitur senatus de quo loquimur, quanquam accepta ex aerario pecunia, triremes non fecerat: tamen cum in ceteris omnibus bene se gessisse uideretur, Androtion orator, eius ordinis patronus, decretum fecit, ut senatus corona donaretur. Id decretum ut contra leges factum, Euctemon & Diodorus inimici Androtionis, arripuerunt. Status igitur negocialis est, scripto constans: & considerationem habet futuri temporis, an hoc faciendum sit, an hoc dandum sit, nec ne: Et quoniam ad statum orationis intelligendum, probationum cognitio prodest, age in accusatorum argumenta primum inquiramus. Euctemon igitur & Diodorus quatuor legibus decretum reprehendunt, quarum prima est: Decretum sine autoritate senatus, ad populum ne ferunt. Cum enim populi multitudo magna esset, saepeque deciperetur, non animaduertens an in decreto fraus aliqua lateret: primum in senatum quingentorum mittebatur, qui indagabat, an aliqua noxa aut fraus in eo lateret, et sic ad populum ferebatur. Decuisset igitur eum, decretum senatui proponere in primis. non autem proposuit: quia enim recens magistratum inierat senatus, ueritus fuit, ne dissensio oriretur. Quis enim antecessorem suum rem male gessisse ostendere cupit. Altera lex: Senatus qui triremes fecerit, premium postulat. Tertia lex: Qui pudicitiam prostituit, a republica gerenda abstineto. Androtion igitur homo flagitiosus, abstineat a republica. Quarta lex: Qui mulctam nondum soluit, in republica ne uersetur. Quum tu Androtion cum nondum solueris, in republica uersari non debes. Iam & rei defensiones explicemus. Androtion igitur primae legi consuetudinem opponit. Ait enim obtinuisse consuetudinem, ut decreta sine autoritate senatus ad populum ferantur. Secundae legi aliam legem & ipse obijcit, qua iubeatur senatus, si bene functus officio uideatur, pro concione corona donari. Reliquas duas exceptione oppugnat, asserens, iam non esse de eis disceptandum. Quidam ita tractarunt hanc orationem, ut ad negocialem legum contrarietatem referrent. Etiam hic, inquit, duae leges inter se pugnant ex circumstantia, quarum altera uiolata est, propter alterius confirmationem. Respondemus, in negociali constitutione, cum de contrariis legibus agitur, neutram uiolari, sed considerari utram uiolari oporteat. In praesenti autem causa aliter fieri, quum una lex uiolata sit, quae uetet, senatui triremibus non factis petere premium. Id uero proprium non est negocialis constitutionis ad leges contrarias comparatas, sed legum contrariarum duntaxat. Sciendum autem est, cum duo sunt accusatores, quorum alter est natu maior, ei honoris gratia primas in agendo partes tribui. sicut & hic Euctemon, ut senior, primo loco dixit. Recitauit autem principium & causae diuisionem, & partem etiam confirmationis. Sed Diodorus, homo indoctus, a Demosthene accepit praesentem orationem: estque deuterologia, & ea continet quae Euctemon praetermisit. Haec oratio post Philippicas prima est publica. Fatetur autem accusator inimicitias, ut qui hac accusatione sibi olim factas iniurias ulciscatur. Ne uero uideatur solus, ut inquietus, accusare: alium etiam laesum esse ostendit. Priore enim loco dixerat Euctemon, & deuterologia est Diodori oratio. Vnde etiam causae constitutio, & diuisio praetermissa est. Sciendum autem, cum dissimulari odium potest, inficiandum esse, nos ex inimicitijs accusare. Cum autem similtas palam est, probabilius esse confiteri, ne in manifesto mendacio deprehendamus. Igitur legislator, inquit, mihi extitit Euctemon: eius autoritati pareo, imitor doctorem. Plena est autem humanitatis sententia illa, Si modo potero: neque enim dixit, omnino confido me poenas de illo sumpturum, sed dabo operam an forte possim.

Argumentum
Androtionis
ne orationis.

Accusatorum
firmamenta.

Reas non potest
etiam de uete
ri senatu intel
ligi, quia is nu
per magistra
tum deposue
rat.
Rei defensio
nes.

Constitutio
orationis.

Partes in di
cendo.

Tempus.
Odijs confectio.

DEMOSTHENIS CONTRA AN DROTIONEM ORATIO, HIERO

nymo Vuolsio interprete.



QUEM AD MODUM Euctemon, Iudices, ab Androtione uexatus iniurijs, simul & reipublicae consulendum, & semetipsum ulciscendum esse existimat: sic illud ipsum & ego facere conabor, si modo potero. Et si autem Euctemoni multae & graues contumeliae contra omnes leges factae sunt, et tamen ijs negocijs, quae mihi facessit Androtion, sunt leuiiores. Nam eum & pecunia spoliare per insidias, & honore uestro per inu-riam deicere studuit. Me autem mortalium nemo recto recepisset, si uos

Iustas sibi esse
causas Andro-
tionis accusa-
di.

Amplificatio
per collatione

Parricidij crimen.

Absolutio.

Propositio.

Androtionem nullā habere iustam defensionem.

1 Refutatio. De corona sine senatus auctoritate, senatus decretis.

Inuersio.

Legū auctoritas prauitati consuetudinis anteferenda.

2 Refutatio de lege uetate petere primum.

istius imposturis fidem habuissetis. Criminatus enim me est eius facinoris, quod nemo etiam æquo animo dicat, nisi istius per similis: patrem meum esse à meipso interfectum. & in iudicium adduxit, atq; impietatis reum fecit non me, sed patruū meum, in hanc sententiā: eum impiè facere, qui mecum cōgrederetur, tali scelere constricto. Qui si tum fortè damnatus esset, quis crudelius ab isto quàm ego tractari potuisset? Quis enim uel amicus, uel hospes meam consuetudinem non refugisset? Quæ ciuitas uspiam habitare secum passa esset hominem, in opinione tam nefarij sceleris perpetrati: nulla profectò. Ego autem quemadmodum in ea causa non paucis sententijs, sed ita luculentè sum à uobis absolutus, ut quintam iste partem suffragiorum non ferret: sic istum uestro præsidio, & nunc, & in omne deinceps tempus ulcisci conabor. Ac de priuatis negocijs cum dicere longè plura possem, omitam. Quibus autem de rebus & actis eius in republica nunc sententiam feretis, per quæ iste uobis non parum nocuit, quæq; mihi prætermisisse uisus est Euctemon, quæq; audiri à uobis præstat: ea paucis ut explicem, operā dabo. Ego, si obiecta crimina simplici aliqua ratione ab isto excusari posse apud uos uiderem, de ea nullam facerem mentionem. Nunc factis scio, nihil eum simplex aut æquum posse afferre: sed daturum operam, ut quibusdam præstigijs crimina eludat, & callidis atq; improbis rationibus deceptos uos à causa abducatur. Est enim, Athenienses, dicendi artifex, et omnem in eo studio ætatem consumpsit. Ne igitur decepti eò adducamini, ut & contrā quàm iurisiurandi religio postulat, pronuncietis: & istū, quē multari multis nominibus equum est, absoluatis: attentè audite orationem meam, ut de singulis istius effugijs, me audito, rectè statuere possitis. Vnatio ei est, quam artificiosam esse putat, de decreto sine senatus auctoritate promulgato. Lex, inquit, est, si senatus ita suū munus administrarit, ut præmio dignus esse uideatur: præmium id à populo senatui esse dandum. Hoc rogauit, inquit, præfectus, populus suffragia tulit, uisum est: nihil, inquit, hic opus est senatusconsulto. Ex lege enim illa fiebant. Ego uerò contrarium esse uerum sentio, & uos mihi assensuros arbitror: de his rebus senatusconsulta proferenda esse solis, quæ iubentur legibus. Nam ijs de rebus, de quibus leges nullæ extant, prorsus nihil est decernendum. Dicit autem, omnem, qui ullo unquam tempore fuerit, senatum, ad hunc modum accepisse præmia, qui unquam à uobis acceperit, nec de ullo unquam factum esse senatusconsultum. Ego uerò eum haud uera prædicare arbitror, ac potius compertum habeo. sed ut maximè hoc uerum sit, si lex contrarium iubet, non utiq; quia prius sæpe peccatum est, propterea uetera peccata nouis nunc cumulanda sunt: sed contrā, nunc à te primo est auspicandum, ut alij iussu legum talia facere cogantur. Tu igitur ne dicas hoc, sæpe esse factum: sed illud, decuisse ita fieri. Neq; enim, si quid unquam aliter quàm leges iubent, factum est, idq; tu incitatus es, propterea iurè absoluëris: sed potius condemnaberis. Vt enim si quis illorum olim damnatus esset, tu ista nō scripsisses: ita si tu nunc pœnas dederis, alius non scribet. De lege autem quæ manifestè uetat, ne senatus triremibus nō factis, præmium petat: operæ precium est audire, quid loco excusationis sit allaturus, et spectare hominis impudentiam

prudentiam ex ijs quæ dicere instituet. Lex, inquit, non finit senatum petere
 præmium, nisi fecerit triremes. Fateor. Nusquam autem uetat populum da-
 re. Ego uerò si dedissem postulanti, legi fraudē fecissem. at si nullam in toto
 decreto de nauib. feci mentionē, sed alia quædam recenseo, propter quæ se-
 natum corona donem: quo pacto legem uiolauit. Neq; uerò difficile uobis
 est, illa iustis rationibus refutare: primum præsidēs senatus, & qui senten-
 tias comprobat, præfectum, rogasse, & dicendæ sententiæ ius fecisse cui nā
 uideret senatus ita munere suo functus, ut ei honos haberi deberet, cui nō.
 Atqui de ijs qui non petunt, nec accipere postulant, prorsus ne rogari qui-
 dem conueniebat. Præterea cum quibusdam de rebus Midias accusaret se-
 natum, & alios quosdam, surrexerunt senatores, & precati sunt, ne sibi præ-
 mium eriperet. & hæc uobis iudicibus ex me audire nihil est opus, cum ipsi
 coram uideritis, quid apud populum actum fuerit. Quare si senatum peti-
 se negarit, sic occurrite. Iam illud etiam ostendam, non permittere legem, ut
 populus præmium det senatui triremibus non factis. Hac de causa, Atheni-
 enses, ad hunc modū lata lex est, ne senatui liceat triremibus nō factis postu-
 lare munus, ut ne populo persuaderi, aut fucus fieri possit. Neq; enim legis-
 lator in potestate oratorum rem esse oportere censuit, sed quod tribui & iu-
 stum & populo utile esset, lege definitum esse oportere. Triremes non feci-
 sti? ne igitur postula præmium. Cum autem petere non sinat, non ne dari
 uehementer uetat? Iam illud etiam excutiendum est, Athenienses, cur tan-
 dem, etiam si cæteris in rebus omnibus senatus præclare se gesserit, neq; de
 eo queri quisquam possit, triremes autem non fecerit, præmium non liceat
 postulare? Inuenietis enim hoc in populi esse præsidium institutum. Arbi-
 tror enim refragaturum esse neminem, quin quicquid uel bonum uel diuer-
 sum (ne quid ominosum dicam) reipublicæ cōtigerit, aut nunc etiam sit: tri-
 remium uel copia, uel inopia contigisse. cuius generis multa referri possent
 & uetera & recentia. Quod uerò est omnibus audiētibus notissimum, eos
 qui propylæa illa & Parthenonē extruxerunt, & fana cætera omnia e spo-
 lijs Barbarorum exornarunt, quæ omnes laudi nobis ducimus, meritò: hos
 inquam audiuiſtis profectò deserta urbe, et in Salamine conclusos, eo quòd
 triremes haberent, & omnes suas opes, parta nauali uictoria, atque rempu-
 blicam conseruasſe, & in cæteros Græcos multa & magna beneficia contu-
 liſſe, quorum memoriā nulla uetustas obliterabit. Sed illa quidē antiqua
 & uetera. Quod autē uidistis omnes, id dicam. Scitis uos nuper Eubœensi-
 bus intra triduum opem tulisse, & Thebanis ic̄to fœdere abeundi fecisse
 potestatem. Nunquid autem id tanta celeritate confecissetis, nisi naues re-
 centes habuiſſetis, quibus opem tulissetis? ne potuiſſetis quidem. Multa cō-
 moda commemorari possent, quæ reipublicæ è recta triremium instructio-
 ne contigerunt. Iam è neglecta quantæ calamitates? Ac cætera omittam.
 In Decelico autem bello, (ex antiquitate enim unum exemplū quod uobis
 omnibus quā mihī notius est, proferam) cum respublica multas, & ma-
 gnas clades accepisset, maiores nostri deditiōem non antè fecerunt, quā
 classem amiſſissent, & quorsum attinet recēſere uetera? Proſtremo enim bel-
 lo Lacedæmonio, cum naues posse mittere nō uideremini, scitis ut animata
 fuerit

Peterē.
 Dare.

Non licere da-
 re senatui præ-
 mium, non fa-
 ctis triremi-
 bus.

Quantum mo-
 menti sit in tri-
 remibus.

Salamina ui-
 ctoria.

Euboica uicto-
 ria.

Decelica cla-
 des.

Pax Laconica

3 Refutatio,
de fuga quæ-
storis.

4 Refutatio,
de impudicitia.

ἐλεγας δὲ
πεμπρίων, ἐ-
κότεων, μαρ-
τυρίων.

fuerit ciuitas: scitis ut eruum uenale fuerit. ut autem misistis, eam uos impe-
trasse pacem, quam uoluistis. Iurè igitur Athenienses, cum in utramq; par-
tem triremes tantum momenti habeant, hunc terminum senatui statuistis,
utrum is debeat accipere præmium nec ne? Nam si res cæteras omnes rectè
administrallet, per quas autem res ab initio illas & parauimus, & nunc tue-
mur, eas non fecisset, triremes dico: nihil illæ prodesse. Summa rerum e-
nim populo in primis, et incolumitas facta recta præstanda est. At iste eò ue-
nit, ut licere sibi existimet, & dicere et scribere quicquid libitum fuerit: ut se-
natum, qui & cæteris in rebus ita se gessit, ut auditis, & triremes non fecit,
præmio affici decreto iusserit. Atq; hæc non pugnare cum lege, nec ipse di-
cet, nec uos credetis. Sed audio eum huiusmodi quiddam apud uos dictu-
rum, non stetit per senatum quo minus triremes conficerentur, sed quæ-
storem naualium fabrorum fugam cepisse quatuor talentis cum dimidio
ablatis, atq; ita calamitatem fuisse in causa. Ego uerò illud ipsum demiror,
primum, si postulat ut propter aduersum casum, senatus corona ornatur.
Nam rebus prosperè gestis, huiusmodi honores putauit esse propositos. De-
inde illud etiam uobis dicam: Nego esse iustum utrumq; dici, non contra le-
gem donum esse datum: & non stetit per senatum quo minus triremes cu-
rarètur. Nam si præmium senatui etiam non factis triremibus est dandum,
quorsum illud dicere attinet, per què steterit, quo minus factæ sint? Sin nō
licet, quæ magis siue per hunc, siue per aliū steterit, senatū accipere coronam
decurit? Præterea, istiusmodi uerba, ut mihi uidetur, uobis optionem dant,
utrum existimetis excusationes & uerba uobis esse audienda hominum in
nos iniuriorum, an naues possidendæ? Nam si uobis iste ita satisfaciet, per-
spicuum erit cuilibet senatui, probabilem causam esse ad uos afferendam,
non triremes faciendas. Eo pacto & pecunia consumetur, et uos naues non
habebitis. At si, ut lex iubet, & uestrum iusiurandū postulat, acriter et in uni-
uersum causas sustuleritis, & propter non factas triremes præmium nega-
ueritis: omnes, Athenienses, factas triremes uobis tradent, ubi uiderint cæ-
tera omnia fuisse apud uos lege infirmiora. Neminem autem mortalium a-
lium in causa esse, quo minus triremes factæ sint, id quoq; perspicue osten-
dam. Senatus enim lege sublata, istum sibi patronum creauit. Iam quod ad
impudicitiam attinet, respondebit, nos esse iniurios, & falsa in se maledicta
iācere ait: nobis, si uera esse illa consideremus, ad Sexuiros fuisse ueniendū,
ut ibi de mille drachmis periclitaremur, si calumniari uideremur. nunc nos
fucum facere, qui crimina & inania maledicta conquiramus, & uos obtun-
damus, ad quos ea cognitio non pertineat. Ego uerò censeo illud primum
cum animis uestris esse cogitandū, multo maximū esse discrimen inter con-
uiciū atq; crimen, et probationē. Crimen enim est, si quis nudis uerbis usus,
orationi suæ nullis argumentis fidem facit: probatio, si quæ dicit, ea etiam
uera esse ostendit. Necesse igitur est eos qui probant, aut argumentis niti,
per quæ rei ueritatem uobis declarent: aut coniecturas afferre, aut produ-
cere testes. Neq; enim in quibusdam fieri causis potest, ut in rem præsentem
ducamini: sed si quis eius generis aliquid ostenderit, semper uos iustam ue-
ritatis habere probationem iurè creditis. Nos igitur non probabilibus uer-
bis, aut

bis, aut argumentis, sed à quo maximè poenæ expeti possunt, eo ostēdimus: uirumq; adducimus, qui tabellā nobis exhibuit, qua istius antea acta uita cōtinet, qui suo periculo testimoniū dicit. Itaq; si hæc conuiciū & crimē esse dicit, uos probationē esse putabitis: quæ uerò iste facit, conuiciū & crimen. Cū autē ad Sexuiros rem fuisse deferendā dicit, sic existimabitis: nos & id factū ros, & nūc hac de lege cōuenienter loqui. Nā si te alterius criminis reū, hoc nomine accusaremus, causa tibi esset cur egrè ferres. Sed si in hoc iudicio de uiolatione legū agitur, leges autē istis moribus præditos nec legitima decernere patiuntur: nosq; ostendimus, istum non dixisse tantū contra leges, sed uixisse etiam aliter quā leges sinunt: ea ne de lege nihil dicetur, per quam hæc probantur. Illud etiā cognoscendum uobis est, Solonē harū legū auctorem, & aliarū ferè omniū, longè alium, quā iste sit, legislatorem, non uno modo scelerū poenas ijs qui uolūt, expetere permisisse à facinorosis, sed multifariā. Norat is nimirū, non posse fieri, ut omnes ciues ex equo essent aut eloquētes, aut cōfidentes, aut moderati. Quod si ita sanxisset leges, ut moderatis sumplisse poenas satis esset: multos impunè fore improbos censuit, si uerò ut confidentib. & eloquētib. fore ut homines imperiti & rudes, non possent eodē quo illi modo, poenas sumere. Aequū autē esse censuit, ne cui, pro sua cuiusq; facultate, exigendæ poenæ ius negaretur. Id autē fieri quī potuit: si multas uias per leges muniret, ad facinorosos inuadendos. Veluti in furto: firmus es, & teipso fretus: abduc in carcerem, sed mille drachmis periclitaris. Infimior es: Nouemuiris indica, illi facient. Id quoq; formidas: accusa. Non tibi fidis, & pauperior es quā qui mille drachmas soluas: furti age apud arbitrū, & extra periculum eris. Neutrum horum placet: accusa. Etiam hoc reformidas: defer. hæc omnia diuersa sunt. Eodem modo & in causa uiolata religionis licet abducere in carcerem, accusare publicè, causam apud Eumolpidas agere, proponere apud Regem. Eodem modo in cæteris ferè uniueris. Si quis igitur maleficum esse se non diffiteatur, aut impiū, aut cuiuscunque tandem criminis de quo accusetur fontem: sed propterea se absolui postulet, ac si in carcerem abductus fuerit, dicat, diem apud arbitrū dici licuisse, & accusari se decuisse: Si apud arbitrū reus fuerit, in carcerem se fuisse abducendum, ut accusator mille drachmis periclitaretur: ridicula res illa profectò fuerit. Nam qui aliquid non fecit, ei non de forma iudicij est disputandum, sed in fontem esse se, ostendendum. Eodem modo & tu Androtion, ne propterea poenas dare recuses, si prostituta pudicitia decretum facis, quod nobis & apud Sexuiros in te datur actio: sed aut non fecisse te ostende, aut poenas da, qui moribus istis aliquid decreueris. Neque enim tibi fas est. Quod si te non ijs omnibus, quæ legibus conceduntur, rationibus ulciscimur, gratiam habeto nobis de ijs quas prætermittimus: nō propterea te prorsus in fontem haberi postulato. Operæ precij porro est, Athenienses, diligenter inquirere & spectare, quantæ curæ Soloni fuerit, huic legis auctori, in omnib. quas sanxit legibus, Respublica: & quāto de hac, quā ijs de rebus quæ legibus continentur, magis sollicitus fuerit. Quod cum ex alijs multis legibus perspicit, tum uerò ex hac, qua uetat, ne ij qui se prostituerunt, in publico uel dicant, uel decernant. Illud enim uidebat, cum

De Sexuiro:

Variæ ulciscē
di facinorosos
rationes.Amplificatio
criminis imple
dicitur.

multis ē populo dicere liceret, eos tamen non dicere. Quare id grate nō ducebat, alioqui multa potuisset, si punire uoluisset istos, grauiora cōstituere, sed non hoc ei fuit propositum: sed hæc propter uos & rempublicam interdixit. Norat enim, norat, flagitiosæ uitæ hominibus eam rempublicā esse aduersissimam, in qua omnibus eorum proferre probra liceret. Ea uerò quæ est: popularis. Non igitur tutum putauit, si quando accidisset ut iisdem temporibus multi existerent homines cum eloquentes & confidētes, tum talibus probris & malis referti. Fieri enim posse, ut illorum impulsu populus multum delinqueret, atq; adeò aut ipsi popularem abrogare omnino statum conarentur, (nam in oligarchijs, etsi aliqui multo flagitiosius Androtione uixerint, magistratibus maledicere nō licet) aut ad summā improbitatem impellerent populum, ut ipsorum esset quàm similimus. Propterea igitur istud hominum genus à consilijs exclusit, ut ne populus ab eis deceptus delinqueret. Quibus bonus iste uir neglectis, sibi non tantum dicendum & decernendum esse censuit, cum non liceret: sed & contra leges ea esse facienda. Iam quod ad eam legem attinet, qua quod pater eius fuit ærarius, & multam reipublicæ non soluit, isti nec habere conciones, nec facere decreta licet: sic ei respondere poteritis, si dicet, nomen suum à nobis fuisse deferendum: Tum nos id esse facturos, non mehercule nunc, cum ei aliorum facinorū ratio reddenda erit, & cum id ex lege conueniet. Atq; adeò nunc ostēdimus, nec ea quæ alijs licent, permissu legis tibi licere decernere, aut igit patrem tuū non fuisse ærariū, id ostēdito: aut è carcere nō profugisse, sed soluisse pecuniā. Quæ si ostendere nō poteris: lege prohibente, fecisti decretum. hæredem enim te lex constituit paternæ ignominie. Cum autem ignominiosus sis, nec uerba facere, nec decernere tibi licet. Ac de legibus, quas in medium attulimus, si quid afferre fuci, uosq; seducere instituer: hæc uobis esse tenenda, quæ recensui, arbitror. Sunt autem ei & de cæteris orationes, ad uos decipiendos bellè comparatæ: de quibus uos prius audire præstat, quarum una talis est, ne Quingentos uestrorum ciuium præmio spoliatis, aut ignominia afficiatis: illorum agi causam, non suam. Ego uerò, si illos duntaxat spoliaturi, reipublicæ autem nihil commodaturi essetis: non uobis autor essem, ut magnopere contenderetis. sed si eo facto ciues amplius decies mille meliores facturi estis: quanto puchrius est efficere ut tam multi boni sint, quàm iniuste gratificari quingentis? Dicere autem possum negotium hoc non esse totius senatus, sed quorundam qui sunt autores malorū, & Androtionis. Cui enim opprobrio est, si tacente ipso, & nihil scribente, ac fortassis nec curiam frequentante, senatus coronam non acceperit? nemi nisi sanè: sed eius qui decernit, et res administrat, et quæuis senatui persuadet. propter hos enim in obeundo munere senatorio se corona indignos præbuerunt. Sed tamen ut maximè totius senatus causa agatur, quanto uobis eum cōdemnare sit utilius, quàm non, spectate. Nam si absoluetis, in manu oratorum erit senatus: si damnaueritis, in populi potestate. Nam si multitudo uiderit, hunc senatum propter improbitatem oratorum, corona esse priuatum: non illorum libidini negocia committent, sed ipsi ea suadebunt quæ sunt ultissima. Quod si fiet, uosq; à uetere illa factione & con-

spiratione

Refutatio de
multa non so-
luta.

Non si quin-
gi peccarint,
propterea eis
parcendum es-
se.

Translatio cul-
pæ à senatu
in Androtio-
nem.

Collatio, quæ
to præstet dā-
nari senatum
quàm absolui.

spiratione oratorum recesseritis: uidebitis Athenienses, omnia fieri quæ oportet. Quare ut nullam ob aliam, hac certè de causa sunt condemnandi. Iam illud alterum, quod uos latere non oportet, audite. Prodibit fortassis, & senatum defendet Philippus & Antigenes, & * rescriptor, & quidam alij qui illic unà cum isto, sua senatum autoritate rexerunt, & horum malorum sunt autores. Omnes igitur uos intelligere debetis, eis prætextum esse defensionis, adiuuare senatum; sed reuera de se laboraturos, & de rationibus rerum gestarum, quæ ipsis reddendæ erunt. Sic enim habet: si reos istos absolueritis, omnes rem factam habebunt, & nemo eorum pœnas ullas dabit. Quis enim porro damnet illos, si uos senatum, cuius illi patroni fuerunt, corona donaueritis? Sin damnaueritis, primùm è iurisiurandi religione pronuntiabitis. deinde, in referendis rationibus istorum singulos prehenso, si quis uobis deliquisse uidebitur, eum punietis: qui non, eum tum absoluetis. Ne igitur sic eos audite, ut qui senatus & populi causam agant: sed irascimini, ut ijs qui suæ impunitatis gratia uos decipiât. Archiam præterea Cholargensem existimo (nam & is anno superiore senatorẽ egit) ut hominem lenem, deprecaturum, & eis patrocinatorum. Ego uerò in hunc ferè modum Archiam audiendum esse censeo: interrogetur, an quæ senatui crimini dantur, rectè esse facta putet, an perperam? Si responderit, bene, non iam ut uir bonus erit audiendus: sin male, cur ad ea conuiuere uoluerit, quum se bonum esse uirum profiteatur? Rursus eum interrogate, Quod si se aduersatum esse, neminem autem auscultasse dicet: absurdum profectò erit, nunc eum ab eo defendi senatum, qui optimis eius monitis non obtemperarit. sin tacuisse: an non iniurius est, si cum à peccatis deterrere liceret, non deteruit: nunc autem dicere non dubitat, eos corona donandos, qui tot mala perpetrarunt? Arbitror autem Androtionem nec illud omitturum: hæc omnia sibi propter tributa accidere, quæ se uestro nomine à paucis exegisse dicet, qui magnum es alienum impudenter retinuerint: & eos accusabit (quod quid est factu facilius?) qui tributa non pependerunt: & dicet, omnem impunitatem propositum iri ijs qui tributa non pendant, si ipse cõdemnetur. Vos autem primùm illud, Athenienses, cogitate, uos non de illa re sententiam laturos: sed de eo, an decretum legibus consentaneum fecerit. Deinde, nullo esse modo ferendum, ut quiritetur ipse à nonnullis iniuriam reipublicæ fieri, atq; ipse maiores iniurias sibi condonari postulet. Longè enim haud dubiè facinus est grauius decreto uiolare leges, quàm non pendere tributum. Verùm tamen si constaret, isto condemnato, neminem aut collaturum aut exacturum esse tributum, ne sic quidem esse absoluendum, hinc cognoscetis. Vobis à tributis Nausinico prætore imperatis, quæ circiter trecentorum talentum, aut paulo plus fuerunt: quatuordecim talenta defuere: quorū iste septem redegit. sed ego pono, redegissee omnia. Ad eos igitur qui ultro numerant, non egetis Androtione: sed ad cessatores. Diligenter igitur uobis est nunc considerandum, tanti ne aestimetis reipublicæ statum, & receptas leges, & iurisiurandi religionem. Nam si istum absoluetis, qui adeò manifestè legibus contraria decreuit, omnium opinione pecuniam illam legibus & iurijurando prætuleritis: quæ nec si quis eam de suo

Xx 2 largiretur,

7 Aduocati nō audiendi.

Philippus.
Antigenes.
δὲ ἀντὶ τοῦ
φῶς.

Archias.
Δι' Ἀρχιά.

8 Nihil detri-
menti capturā
reipublicam
etsi damnetur
Androtion.

Extenuatio
operæ nauatæ
ab Androtio-
ne.

Infectatio morum & actionū Androtionis.

Exactio tributorum Androtioniana.

Non exactio, sed crudelitas uituperatur.
τὸν δὲ Μανθρῆνα, fortassis ἀδυνάτωσαν, propter inopes.
Democratia in omnibus rebus lenior.
Collatio Androtionis cum XXX tyrānis

ἐπὶ πᾶσι.

largiretur, accipienda esset, nedum exigenda ab alijs. Proinde cum hæc dixerit, mementote iurisiurandi, et cogitate, accusationem nunc de exigendo tributo non esse institutam, sed de eo, utrum legum inuiolata esse debeat auctoritas. Ac de his quidē, quo pacto uos à lege abducendo decipere sit conatus, & quid ad eius cauillationes repudiandas in promptu uos habere oporteat, cum multo etiam plura referre possem, quod & hæc sufficere arbitror, cetera prætermittam. Inquiram autem & in publicas istius boni (si dijs placet) uiri actiones, in quibus nullū non crudelitatis genus exercuit. Nam & impudentem, & audacem, & peculatorem, & superbum, & ad quiduis potius quàm ad rempublicam in imperio populari gerendam esse aptum, demonstrabo. Ac, quam sibi maximè laudi ducit, pecuniæ exactiōem eius, uideamus, nihil istius arrogantia moti: sed rem ipsam qualis fuerit, uerè estimantes. Is Euctemonem tributa uestra habere, seque id aut conuicturū cum dixisset, aut de suo pecuniam numeraturum pollicitus esset: per decretum magistratu, qui sorte dabat, abrogato, ea specie ad exactiōem obrepit. & concione post habita, trium uobis rerum optiōem dari dixit: aut solennia uasa pomparum consecanda, aut tributum denuò conferendum, aut à debentibus tributa exigenda: cum, ut par erat, uos malletis æs alienum redigi: pollicitationibus detinens, & propter rationem temporis magnam potentiam nactus: ueteribus legibus in ea re sibi non esse utendum censuit: nec si eas satis esse non putabat, nouas ferendas: sed decreta pro concione referebat atrocia & contraria legibus, per quæ præuaricatus, & multum uobis furatus est, cum Vndecimuiros sequi se iuberet, eosque secum ad ciuium ædes adduceret. Ac Euctemonem, à quo se redacturum, aut ipsum de suo numeraturum pecuniā profitebatur, nullo modo eius rei conuincere potuit: sed à uobis exegit, tanquam non Euctemonis, sed uestri odio id negotium suscepisset. Neque quisquā dicere me putet, à debentibus nihil fuisse exigendū. Fuit enim exigendum: sed quomodo? ut lex iubet, * aliorum causa, id enim popolare est. Neque enim Athenienses, tantilla pecuniā eum ad modum redacta, tantum fructus accepistis: quantam iacturam fecistis, talibus institutis inuectis in rempublicam. Nam si quærat, qua gratia uideatur optabilibus in populari degere imperio, quàm in paucorum dominatu: hoc potissimū esse in promptu reperietis, quod in libera republica omnia sunt clementiora. Istum autem se, quàm in ulla usquam oligarchiā, gessisse insolentius, prætereo: sed in uestra urbe quando summa crudelitas uiguit? Sub triginta tyrannis, omnes dicetis. Atqui tum (ut accepimus) nemini uita eripiebatur, qui se domi abdidiisset. Illud autem crimini dabamus triginta tyrannis, quod è foro ciues in carcerem per iniuriā abducebāt. Iste autē sua proteruitate usque adeo illos superauit, ut in populari repub. suam cuique domū carcerem constitueret, Vndecimuiros ad edes adducēdis. Quid uerò putatis Athenienses, si quis homo pauper, aut etiam diues, sumptibus exhaustus, & fortasse non omnino temerè præsentē pecuniā destitutus, siue per tectum ad uicinos transcendit, & sub lecto se occultauit, ne deprehensus in carcerem traheretur, siue aliud dedecus subiit, quæ seruilis sunt, non ingenuorum hominū; eaque aspiciente uxore fecit, quæ ei ut ingenuo desponsa fuit, & ciui Atheniensis:

nienſi: eius autem rei cauſa fuit Androtion, cuius ea uita, ea facta extiterunt, ut ei nec ſuas priuatas inimicitias perſequi liceat, nedum aliquid agere nomine publico. Quod ſi quis eum roget, tributa corpora ne debeant, an prædia: prædia reſpondebit, ſi uerum fateri uolet: de his enim tributa pendimus. Cur igitur omiſſa prædiorum & ædium publicatione & proſcriptione, uinciebas, & contumelijs afficiebas homines ciues, & ærumnoſos inquilinos, quos ignominioſius quàm ſeruos tuos tractaſti? Quod ſi conſiderare uultis inter ſeruitutem & libertatem quid interſit, hoc potiſſimum reperiatis, quòd ſeruis omnia ſcelera corpore ſunt luenda: ingenuis autem, tametſi maxima in ſe facinora admiferint, corpus tamen tueri licet. His enim pleaque delicta, pecuniaria multa luenda ſunt. at iſte contra, in corpora tanquam mancipiorum eſt graſſatus, atque ita flagitioſum & uiolentum erga uos ſe præbuit, ut patrem ſuum publicè uinctum propter æs alienum in carcere, eo ære neque ſoluto, neq; cauſa dicta, putarit effugere oportere: ſi quis autem alorum ciuium quod debebat, numerare non poſſet, domo in carcerem trahendum eſſe. Deinde poſt hæc tanquam quiduis agendi poteſtas eſſet, Sinopæ manus iniecit, & Phanoftrate, mulierculis uulgato corpore, non tamen tributū debentibus. Quod ſi quibus illæ maximè dignæ uideant, cum quibus ſic agatur, ipſa res tamè indigna fuit quæ fieret: ut eò inſolentia propter tempus ueniret quiſquā ut eſes in uaderet, et ſupelleſtilē diriperet, hominū qui nihil deberēt. Multos enim tuideas, qui quiduis pati mereantur & patiantur: uerū non ita iubent leges, non ita inſtituta ciuitatis, quæ uobis cuſtodienda ſunt: locus datur miſericordiæ, uenig, omni officio apud ingenuos, quorū iſte meritò expers eſt omniū & natura & diſciplina. Multis enim iniurijs, multis cōtumelijs affectus fuit, dum cum hominibus uiueret, à quibus non amabatur, ſed qui mercedē numerare poterant: quarum rerū iracundia tibi non in proximū quenq; ciuium effundenda eſt, nec in eiſdem queſtus æmulas meretrices, ſed in patrē qui te ad iſtum modum educarit. Hæc quin grauia ſint, & omnibus contraria legibus, iſte negare nō poterit: ſed adeò eſt impudēs, ut præiudicia huius iudicij apud populū perpetuò ſibi præpararit, ac dicere fuerit auſus, ſe pro uobis & propter uos, ſuſcepſiſſe inimicitias, & nunc in extremis eſſe periculis. Ego uerò uobis oſtendā, Athenieſes, iſtū nihil quicquam mali eſſe paſſum, aut paſſurum eſſe propter ea quæ pro uobis egit: ſed propter importunitatē ſuam, & dijs inuiſas ſordes, hætenus quidē paſſum eſſe nihil: paſſurū autē eſſe, ſi fungi uos officio uolueritis. Sic enim cōſiderate: quid tandē iſte uobis recepit, et quod nam uos mādasti ei munus? ut pecuniā redigeret: præter hoc non ei quicquid mādasti. Agite uerò ſingulatim, uobis exactionem in memoriā redigā. Exegit iſte à Leptine Cæleo quatuor & xxx drachmas: à Theoxeno Alopæcēſe, & Teleſti adoleſcētulo (nomē enim non occurrit) & fere à quib. exegit (ne ſingula proſequar) haud ſcio an ultra minā ab ullo ex omnib. exegerit. Vtrū igit putatis horū quēq; egrē tuliffe, & hoſtē ei factū propter tributū illud: an aliū eorū, qd uobis omnib. audiētib. ſeruū eū appellarit, et ſeruis prognatū, et debere eū ſextantē bonorū pēdere cum inquilinis: aliū qd è ſcorto ſuſcepſiſſe liberos: aliū qd patrē eius proſtituiſſe pudicitia, aliū, quòd matrē

Corpora, non
prædia pignora
ratus.

Ingenui & ſer
ui diſcrimen.

Pater Andro
tionis.

Meretriculas
pigneratus.

Nō quid quiſ
que mereatur,
ſed quid leges
iubeant, ſpe
ctandum.

Flagitioſa edu
catio Andro
tionis.

Non propter
exactionē, ſed
propter impor
tunitatem inui
ſum eſſe An
drotionem.

Nemini male-
dicendum.

Exemplo Saty-
ri ostēdit, An-
drotionē suo
uitio esse inui-
sum.

Reipublicæ
mores imitan-
di.

Androtion pe-
culator, & pe-
culatorum so-
cius.

eius quæstum fecisse dixit: alium recensere iussit, quid ex peculatu corra-
sit, in alios alia maledicta iecit, omnes denique ordine sandis infandisque pro-
bris & conuicijs lacepsiuit. Nam ego sanè scio omnes in quos iste est debac-
chatus, tributum necessarium esse sumptum existimasse: sed ad eum mo-
dum contumeliam sibi factam, ægrè tulisse. Quin & illud scio, isti mandatū
fuisse à uobis, ut pecuniam exigeret, non ut sua cuique mala obijceret et op-
probraret. Quæ seu uera fuerunt, tacenda tibi fuerant (multa enim omni-
bus nobis aliter eueniunt quàm uellemus) sin falso comminiscere, non
ne quouis supplicio dignus es? Iam ex his quæ sequuntur, euidentius intelli-
getis, inuisum istum esse omnibus non propter exactiōem, sed propter
factam singulis cōtumeliam & debacchationem. Satyrus enim naualiū cura-
tor, nō septem talēta uobis exegit, sed quatuor & triginta ab iisdem illis ho-
minibus, unde armamēta suppeditauit nauibus quæ ablegatæ sunt: & ea de
causa nec ille sibi quenquā dicit esse inimicum, neque eorū à quibus exegit il-
le, quisquam ei bellum indixit. Nimirum is, quod mādātum fuerat, egit. Tu
uero tuæ petulantiae & audacię licentia parta, homines sumptibus reipubli-
cæ collatis exhaustos, & te meliores, & melioribus ortos natalibus, falsis &
atrocibus probris incessere uoluisti. Credent igitur iudices, te sui studio fe-
cisse ista, & tuæ impudentiæ & improbitatis facinora in semetipsos trāsmo-
uebunt: sed equius te oderint propterea, quàm conseruabunt. Qui enim a-
liquid agit pro republica, reipublicæ mores imitari debet: quod qui faciūt,
eos tueri, Athenienses: istius autem similes qui sunt, odisse debetis. Illude-
nim scientibus fortasse uobis, sed tamen dicam: Qualescunque amari à uobis
& defendi cōstabit, ijs similes esse uidebimini. Atque adeo eum æs alienū ne
quidē redegisse pro uobis, id quoque statim ostendā. Si quis enim eum roget,
utri ei nocentiores esse ciuitati uideantur, agricolę ne & parci, qui propter
alendos liberos & domesticos sumptus & alia munera obita, tributa deser-
uerunt: an qui ultrò collatam pecuniā cum ab alijs, tum à socijs furantur &
perdunt: non eò nimirum, quantumuis frontem perfricuerit, impudentiæ
ueniet, ut dicat eos qui sua non conferunt, esse nocentiores ijs qui ærarium
depeculantur. Quia igitur tandem de causa, o scelestes, cum plures sint annis
triginta, ex quo uersaris in republica, atque interiecto tempore multi & du-
ces rempublicam læserint, & oratores, qui apud hos causam dixerūt, & par-
tim sua scelera morte luerint, alij arrepta fuga in exilium abierint: neminem
unquam accusasti? nec præ te indignationem tulisti propter factas reipu-
blicæ iniurias, in tanta confidentia tua & eloquentia? sed ibi demum te cura-
torem es professus, ubi multi lædendi fuerunt? Vultis Athenienses, eius rei
à me causam uobis explicari? quia & socij sunt iniuriarum quas uobis qui-
dam faciunt, & de exactiōibus suffurantur: & ut insatiabilis est eorū cupi-
ditas bifariam republica fruuntur. Neque enim tutius est multorum & leui-
ter delinquentiū suscipere inimicitias, quàm paucorum & grauiter: neque
uero popularius, multitudinis animaduertere peccata, quàm paucorum.
sed hoc in causa est, quod ego dico: Ex facinorosis illis se unum esse nouit,
uos autem nihili fecit, eoque ad illum modum uos tractauit. Nam si manci-
piorum urbem esse hanc, non autem eorum qui aliorum imperio digni ha-
bentur,

bentur, esse constaret: non toleranda fuisset istius, qua in foro utebatur, insolentia, cum simul inquilinos, Athenienses, uinciret, abriperet in carcerem, uociferaretur in concionibus, pro suggesto seruos è seruis oriundos appellaret se meliores, & ortos melioribus: percontando an frustra carcer esset edificatus? Equidem id haud negauerim: siquidem pater tuus inde, cum ip-
 sis compedibus, in ipsa Bacchanalium pompa exiit. Alias autem eius contumelias, nemo unus percensuerit: tanta est earum multitudo. Pro quibus hodie uniuerfis poenae sumendae sunt, & exemplum in eum edendum, quo fiant alij moderatiores. At uerò in his actis publicis est talis, in alijs autē quibusdam bene se gessit? Imò in cæteris omnibus talem se præbuit erga uos, ut in ijs quæ audistis, minimè odio sit dignus. Quid enim uultis dicam? solēnium uasorum recōcinnationem, et coronarum destructionem, aut phialarum factionem illam præclaram. Sed uel propter hæc, & si nulla alia rem publicam iniuriā affecisset, ter, nō semel duntaxat iurè occideretur. Nam & sacrilegij & impietatis & peculatus, & omnium grauissimorum scelerum reus est. Ac pleraque eius uerba, quibus fucum uobis faciebat, præteribo: cū uerò dixisset folia defluere de coronis, & eas uetustate computruisse, quasi uiolaceæ essent, aut rosaceæ, non aut aureæ: uobis autor fuit ut conflagretur. Postea in tributis exigendis adesse ministrum publicum iussit, ut uir bonus quæ singuli qui ea pependerant, inscripturi erant: in coronis autem quas cōcidebat, iustitiam illam non adhibuit, sed ipse orator, aurifusor, quæstor, inscriptor extitit. Atqui si in omnibus, quæ publico agebas nomine, haberi tibi fidem postulasses, furta tua minus essent deprehensa. Nunc, in tributis, ut æquū est, nō habendam tibi esse fidem cum sanxeris, sed seruis publicis: cum autem aliud quiddā & res sacras moueres, quarum plerique neque ætate nostra dedicate sunt, eandem cautionem non adhibueris, quam in tributis: nonne palam est, cur ita feceris? equidē, opinor. Atque illud cōsiderate Athenienses, quā præclaras & admirabiles ad omnem posteritatem inscriptiones, reipublicæ sustulerit, quā impias & intolerabiles reposuerit? Arbitror enim uidisse omnes uos, in coronarū modioliis subtus inscriptum fuisse, Socij populum fortitudinis ergo & iustitiæ: aut, Socij dono Mineruæ ex manubijs: aut oppidatim: Illi populum, conseruati à populo. ueluti, Eubœenses liberati, corona donarunt populum. Rursus alicubi fuit inscriptum, Conon ex nauali uictoria parta de Lacedæmonijs. Tales enim fuerunt coronarum inscriptiones. Quæ igitur et admirationis multum & honoris, uobis ferebāt, abolitæ sunt, coronis destructis. Phialis autē, quas earū loco uobis iste fecit impudicus, Androtione curatore factæ sunt, inscriptum est: & cuius pollutū libidinibus corpus leges ingredi sana non sinunt, eius nomen in fanis, phialis inscriptum, est conferendum scilicet (non sanè) ueteribus illis inscriptionibus: & idem uobis, si dijs placet, honoris ferens? Sic tria eos atrocissima commisisse perspicitur. Nam & Mineruam coronis spoliarunt: & reipublicæ admirationem sustulerunt, quæ ex ijs factis existerat, quorū coronæ illæ monumenta fuerunt: & ijs à quibus consecratæ fuerant, gloriā nō paruā ademerūt, opinionis eius, qua grati animi memoriā testari uoluerūt. Etsi autem tot & tanta facinora designarunt, eò simul stuporis & ignauiæ sunt

2 Concisæ coronæ, & phialæ factæ.

Coronæ.

Minister.

Inscriptiones coronarum.

Athenienses glo-
ria quam pe-
cuniae cupidio
res.

Collatio uete-
rum Athe-
nensium cum
praesentibus.

γνώμη
Sanctitas sa-
cerdotum.

uia sunt progressi, ut hæc tanquam re bene gesta, celebrent. Itaque iste se pu-
tat propter istos conseruatum iri: alius assidet, neque se abdit propter facino-
ra. Usque adeo autem non modo pecuniae auidus, sed & stupidus est, ut i-
gnoret illud, coronas uirtutis signum esse: phialas autem & eius generis alia,
diuitiarum: & quamlibet coronam, etsi parua fuerit, æquè esse honorificam
ut magnam: pocula autem & turibula, si magna sit eorum multitudo, opu-
lentiæ quandam excitare opinionem possessoribus. Sin paruis & paucis glo-
riæ tantum abesse ut honori sint, ut etiam ineptus esse uidearis. At iste glo-
ria possessionibus abolitis, opulentiae substituit paruas, & non dignas uobis.
Ac ne illud quidem animaduertit, pecuniae cumulandae nunquam studuisse
populum: gloriae autem, quam ulli rei magis, argumento est, quod, cum ali-
quando plurimum pecuniae haberet inter omnes Græcos, eam omnem ho-
noris studio impendit: & pecunia de suo conferenda, nullum unquam pericu-
lum recusauit, unde possessiones immortales esse consecutus, tum rerum ge-
starum memoriam, tum donariorum propter illas consecratorum elegantiam,
Propylæa illa, ædem Mineruæ, porticus, naualia: non urceolos duos, neque
aurea uascula tria, quatuor uel, libræ singula pondere, quæ cum uisum tibi
fuerit, iterum confluenda esse decernes. Neque enim decimis à ciuibus exi-
gendis, neque his quæ hostes imprecarentur, faciendis, & tributis geminis com-
miniscendis, ea dedicarunt, neque talibus utentes consiliariis qualis tu es, rem-
publicam gesserunt: sed hostibus uincendis, & quod omnibus cordatis opta-
bile est, concordia inter ciues concilianda, immortalem sui nominis gloriam
reliquerunt. Eos autem qui tuis studiis delectabuntur, foro prohibuerunt.
Vos autem Athenienses, eo adducti estis socordie & negligentiae, ut talia ex-
empla habeatis, non tamen imitemini: sed Androtion sit uobis solenniū ua-
forum instaurator, Androtion, o dii immortales! & hoc impium facinus
alio ducatis leuius. Nam ego quidem existimo, eum qui fana ingressurus, et
lauacra & sportas attacturus sit, & rerum diuinarum curationi praesenturus:
non tantum certum dierum numerum castum esse oportere, sed per totam
uitam à talibus studiis, qualis istius uita est, fuisse alienum.

LIBANII ARGUMENTVM ORATIONIS
in Aristocratem.

Charidemum Oritam, peregrini militis ducem, & Cersobleptis Thraciae regis imperatorem, ciuitate do-
narant Athenienses, partim quod utilem reipublicae operam nauasset, partim quod plura ab eo beneficio
expectarent. De hoc senatusconsultum fecit Aristocrates huiusmodi: Si quis Charidemum occiderit, compre-
hendi cum ius fasque esto in omni ditione coniuncta cum Atheniensibus, quod si quis comprehensum asseruerit,
sive ciuis, sive priuatus, foederum expers esto. Hoc senatusconsultum accusat Euthycles, Demosthenis usus oratio-
ne. & ait, primum senatusconsultum esse contra leges, quia cognitionem & iudicia tollat, & uindictam ante crimen
contineat scriptam. Deinde non esse eorum Atheniensium, tale Charidemo decernere praemium, per quod Cerso-
nesus amittenda sit, quod quo pacto sit futurum, ipsa ostendet oratio. Examinat etiam personae qualitatem: asser-
mans, non meruisse praemia Charidemum, talia praesertim.

ALIUD ARGUMENTVM.

διπλὴν. for Duplex est hæc oratio, quemadmodum & altera contra Timocratem, habet enim uiolatarum legum * du-
tasse legendum plex argumentum: id quod accusatur, habet et alterum adsciticiū de Cherroneso. Orationi de corona quasi con-
ιδίον, aut οἰκει τριariam & aduersam esse hanc orationem, prope dicere liceat. Nam illic dignum esse corona Demosthenem
au, peculiare. contendit Ctesipho: hic Euthycles Aristocratem accusat, asserens legibus contrarium esse decretum, et Charide-
mum non